

ELS AMICS NO ES BARALLEN

Fa molt i molt de temps, en un poble medieval molt petit que es deia Ersot, hi havia dos tipus de persones, els Corvis i els Orvis. Els Corvis eren els bons, els superherois, i els Orvis els malvats. Hi havia dos nens molt amics, el meu millor amic, Velar i jo, en Martom. En Ersot hi podies anar al lloc dels Corvis o els Orvis, el dolent era que no podies escollir. Velar i jo érem inseparables, però érem molt diferents.

M'agradava llegir molt i quedàvem sempre a la biblioteca per berenar i així poder llegir una mica.

– Ja queda poc perquè ens diguin a quin lloc pertanyem!

Van passar dos anys i ja era el dia. Ells pensaven que pertanyerien al mateix lloc i... NO, va ser el pitjor moment de la seva vida!, quan van veure la carta rebuda van començar a pensar el que passaria.

Al setembre vam començar el primer dia, en Velar va anar al de superherois i jo al de malvats. El primer dia vaig estar molt incòmode perquè molta gent estava fent diablures, però jo estava en un banc assegut pensant com li aniria a en Velar. A ell li va anar millor perquè ell volia anar al dels bons. Ell ja té molts amics però jo... Z-E-R-O, zero patatero, era increïble, aquí deixen a la gent fer el que vulguin i jo sempre sol. A la gent que no feia bé les coses no els expulsaven, no, molt pitjor. Al final tots es burlaven de mi, i per això vaig començar a comportar-me com ells. Vaig començar a ser bastant popular perquè així m'aniria millor. No em vaig adonar que m'estava passant de la ratlla, però no vaig fer cas. Vaig començar a fer coses pitjor que els que estaven. El que si em preocupava era que l'examen final no era un paper, sinó que has de lluitar contra un superheroi. I era amb un de la mateixa edat. Jo em pensava... I si em toca amb un que sigui més poderós, o que el puguin fer mal... Però hi quedava temps.

Vaig fer moltes proves, com: no tenir por a les aranyes, o, llençar una poma a l'aire i donar-li amb una fletxa, donar-li a la diana, pocions... TOTES LES VAIG SUPERAR!! També vaig fer un millor amic en Leotaah. No vaig pensar ni un moment en el Velar. A ell li anava superbé, però, al contrari de mi, ell sempre es preguntava com me n'anava. Sempre enviava cartes i jo no les llegia les utilitzava per a jugar a bàsquet. Jo estava perfectament, feia el que em donava la gana, quan em donava la gana, i si em donava la gana. Una vida, de 10 o més. M'adormia tard i, per això era amb la gent molt antipàtic. Sempre li contestava a la gent d'una manera molt dolenta.

Ja era el dia de saber amb quina persona m'enfrontava i si era de rang A, B o C. llllllllll...ERA EN VELAARRR no sé com va poder passar però sí, de debò. Era de rang A, dels millors i si no el derrotava no tornaria a casa. No sabia el que podia fer, però, BARALLAR-ME AMB EL MEU MILLOR AMIC!! No volia que arribés aquell dia perquè jo volia que guanyéssim els dos, però no sé si podem fer això. Quedava un any per això, em vaig quedar més tranquil—Com queda bastant...

- Seguiré a la meva

Van passar sis mesos, de sis vam passar a vuit i PUM, va arribar el dia. Estava molt nerviós perquè si jo guanyava tornaria a casa i ell no, i si ell guanyava tornaria ell i jo no. Jo era dels millors i si no guanyava repetiria curs, tota la gent humiliada per un Orvi que no va guanyar i es riurien de mi, PUFF jo no volia això. Era l'hora i estava segur que ell farà l'impossible per veure a la seva família. Va començar un moment èpic, allà amb les llums de colors, ens ho vam prendre bastant seriosament per tornar a casa. No em va agradar perquè era una baralla impròpia per a uns millors amics. Vaig començar guanyant jo, però tot podia passar. Estàvem empat amb blaus i moltes ferides. Va començar a pegar-me molt fort perquè, a ell li van ensenyar algunes coses que li van fer que només penses en ell mateix. Estava malament.

Quan estava al fil d'anar cap al cel les meves últimes paraules van ser "no deixis que la gent no et deixi ser com ets" quant al final, vaig morir. No m'ho vaig creure, el meu millor amic m'ha matat. Però, no sabia que el cel, et dona una segona oportunitat. Finalment no vaig morir i amb el meu millor amic, penedit, vam fer un acord, que no ens barallàrem per una cosa inútil i ens vam fer els organitzadors dels dos mons, que els vam ajuntar.

Sempre diem que feu cas al vostre cor i no a la gent estúpida.

FI